

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **Ing. T. S.**, narozený X
bytem X
zastoupený Mgr. Jiřím Filípkem, advokátem
sídlem Čsl. Armády 2112, 434 01 Most

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem
sídlem Masarykovo nám. 193/20, 405 02 Děčín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2023, č. j. KUUK/168809/2023/EMAR,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, ze dne 12. 12. 2023, č. j. KUUK/168809/2023/EMAR, **se v rozsahu výroků 2., 3., 4. zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **18 965,96 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2023, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

KUUK/168809/2023/EMAR, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností oddělení správní (dále jen „magistrát“) ze dne 29. 8. 2023, č. j. MmM/132023/2023/OSČ-/RK. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků, a to 1) proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 14. 3. 2022 v čase 16:55 hod. zaslal e-mail obyvatelům lokality X, ve kterém označil J. F. několikrát za psychopata, a uvedl, že „absolvoval měsíční pobyt ve cvokhausu – na uzavřené psychiatrii v Plzni“, čímž úmyslně jinému ublížil na cti tím, že ho zesměšnil nebo jiným způsobem hrubě urazil, a 2) proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 14. 3. 2022 v čase 16:55 hod. zaslal e-mail obyvatelům lokality X, ve kterém obvinil J. F. ze zničení zrcátek u jeho motorového vozidla a vozidla rodičů, což se nezakládalo na pravdě, čímž se úmyslně vůči jinému dopustil jiného hrubého jednání. Za toto jednání byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) v návaznosti na § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích uložena pokuta ve výši 4 000 Kč.

2. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo prvoinstanční rozhodnutí magistrátu ze dne 29. 8. 2023 změněno tak, že:

1) dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu se výrok 2. rozhodnutí magistrátu ze dne 29. 8. 2023, zrušuje a řízení ve věci přestupku proti občanskému soužití dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích se zastavuje.

2) dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se výrok týkající se uložení správního trestu pokuty rozhodnutí magistrátu ze dne 29. 8. 2023, mění tak, že text: „ustanovení § 7 odst. 4 písm. b)“ se nahrazuje textem „ustanovení § 7 odst. 4 písm. a)“, text „ve výši 4.000,00 Kč“ se nahrazuje textem „ve výši 2.000,00 Kč“ a text „(slovy čtyři tisíce korun českých)“ se nahrazuje textem „(slovy dva tisíce korun českých)“

3) dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se výrok týkající se úhrady uložené částky rozhodnutí magistrátu ze dne 29. 8. 2023 mění tak, že text: „celkovou částku ve výši 5.000,00 Kč“ se nahrazuje textem „celkovou částku ve výši 3.000,00 Kč“

4) dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu se rozhodnutí magistrátu ze dne 29. 8. 2023, spis. zn.: OSČ-Př/044218/1967/2022/RK, č. j.: MmM/132023/2023/OSČ-P/RK, ve zbytku potvrzuje.

3. Žalobce vedle zrušení žalobou napadeného rozhodnutí požadoval i náhradu nákladů řízení.

Žaloba

4. Žalobce namítl, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, nesprávnému právnímu posouzení věci a opomenutí významných skutečností. Dle magistrátu žalobce zaslal členům sdružení vlastníků (dále jen „SVJ“) email, ve kterém označil poškozeného J. F. za psychicky nemocného jedince s historií hospitalizace na psychiatrii. Žalobce tento čin nepopírá, avšak uvádí, že jej motivovala snaha ochránit obyvatele bytového komplexu, jehož je předsedou, a upozornit je na možné ohrožení jejich bezpečnosti. Tvrdil, že jeho jednání bylo reakcí na dlouhodobě konfliktní chování poškozeného F., které zahrnovalo výhrůžky, ničení majetku žalobce i ostatních obyvatel komplexu a další incidenty, o nichž svědčí

dokumentace německé policie. Žalobce zároveň upozornil, že informace o zdravotním stavu poškozeného byly veřejně známé, protože je sám žalobce šířil mezi členy SVJ.

5. Žalobce dále tvrdil, že postup správních orgánů vykazoval závažné procesní vady. Zejména namítl, že správní orgány nezohlednily překážku litispendence a res iudicata, neboť totožné skutky byly již projednány orgány veřejné moci v Německu. Německé orgány řízení o věci zastavily pro nedostatek důkazů a rozhodnutí založily na závěru, že jde o tvrzení proti tvrzení. Přesto české správní orgány zahájily řízení, aniž by zohlednily předložené důkazy z Německa nebo je vyžádaly k objasnění věci. Žalobce konkrétně odkázal na rozhodnutí německého státního zastupitelství v Deggendorfu a dokumentaci vedenou policií ve Zwieselu.
6. Další pochybení spatřoval žalobce ve sloučení jeho případu s jiným řízením, přičemž magistrát porušil zásadu ochrany citlivých údajů a zpřístupnil informace o třetích osobách (zejména L. J.), včetně nezletilých dětí, účastníkům řízení. Žalobce upozornil, že toto sloučení bylo provedeno v rozporu s § 140 odst. 1 správního řádu, neboť povaha věci a oprávněné zájmy účastníků tomu bránily. Dále namítl možnou podjatost některých úředních osob, které podle něj nejednaly nestranně.
7. Žalobce rovněž kritizoval kvalitu odůvodnění napadeného rozhodnutí, které označil za nepřehledné a zmatečné, mimo jiné kvůli záměně let 2022 a 2023 v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Podle něj odvolací orgán nedostatečně vyhodnotil motivaci jeho jednání a přistoupil k trestání žalobce navzdory zásadě oportunity. V žalobě žalobce zdůraznil, že primárně nebrojí proti výši uložené pokuty, kterou považuje za marginální, ale že se domáhá ochrany svých práv a spravedlivého posouzení případu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval průběh správního řízení. K naplnění skutkové podstaty přestupku pod bodem 1) rozhodnutí magistrátu odkázal na žalobou napadené rozhodnutí z něhož obsáhle citoval. K překážce litispendence uvedl, že magistrát obdržel od žalobce emailovou komunikaci z policejního oddělení ve Zwieselu a dokumenty ze státního zastupitelství v Deggendorfu v německém jazyce. Z této komunikace však nevyplývalo, zda v řízení řešené skutky byly řešeny také v Německu. I přesto, že byl žalobce následně vyzván k doložení konkrétního rozhodnutí ve věci přestupků, které byly magistrátem projednávány, nic konkrétního nedoložil. Žalobce však dle judikatury měl svá práva aktivně hájit a měl shromáždit potřebné podklady. Jestliže tak neučinil, nemůže to být zhojeno v odvolacím řízení novými tvrzeními nebo důkazy. Dále se žalovaný vyjádřil ke společnému řízení o více přestupcích a s odkazem na § 41 odst. 1, § 88 přestupkového zákona a § 140 správního řádu dospěl k závěru, že společné řízení muselo být v daném řízení vedeno. K námitce podjatosti uvedl, že tato nebyla v průběhu celého správního řízení vznesena.

Jednání soudu

9. Žalobce požádal dne 20. 5. 2025 o odročení jednání ze zdravotních důvodů, avšak vzhledem k tomu, že předložené lékařské zprávy nepotvrzovaly žalobcovu neschopnost účastnit se jednání, soud žádosti nevyhověl a věc projednal v nepřítomnosti žalobce.
10. Při jednání dne 20. 5. 2025 právní zástupkyně žalobce odkázala na žalobu a uvedla, že věc stojí na nesprávném právním posouzení skutkového stavu a nepříslušnosti českých správních

orgánů a navrhla výslech žalobce. K provedenímu dokazování uvedla, že je z něj zřejmá nevěrohodnost svědka K.

11. Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání odkázal na dosavadní vyjádření a uvedl, že výslech žalobce považuje za zbytečný. Právní zástupce dále uvedl, že se nelze řídit posouzením věrohodnosti svědka K., které provedly cizozemské orgány.
12. Soud provedl dokazování podle § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) rozhodnutí německého Státního zastupitelství Deggendorf ze dne 25. 7. 2022, sp. zn. 11 Js 6068/22, který žalobce přiložil k žalobě, včetně překladu do českého jazyka. Soud neprovedl dokazování vyžádáním dokumentů u Policie Zwiesel a Deggendorf vedenými pod sp. zn. BY2315-001337-22/4, pro nadbytečnost, neboť se jedná o policejní dokumentaci k případu vedenému u německého Státního zastupitelství Deggendorf pod sp. zn. 11 Js 6068/22, a jedná se tedy o identický případ. Stejně tak soud neprovedl jako důkaz výslech žalobce, neboť tento se vyjadřoval již v průběhu správního řízení a mohl se vyjádřit i v soudním řízení, a proto soud považoval jeho výslech za nadbytečný.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. K věci je třeba poznamenat, že předmětem přezkumu soudu je toliko rozhodnutí v rozsahu přestupku 1) uvedeného v rozhodnutí magistrátu, neboť řízení o přestupku 2) bylo žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného zastaveno.
16. Soud se nejprve zabýval procesní námitkou žalobce spočívající v nepříslušnosti českých správních orgánů k řízení o přestupku.
17. Podle § 3 odst. 3 písm. a) a b) přestupkového zákona platí, že podle právního řádu České republiky se posuzuje odpovědnost za přestupek spáchaný v cizině státním občanem České republiky nebo osobou bez státní příslušnosti, která má na území České republiky povolen trvalý pobyt, anebo právnickou nebo podnikající fyzickou osobou, která má na území České republiky své sídlo nebo zde alespoň vykonává svoji činnost anebo zde má svůj nemovitý majetek, jestliže
 - a) pachatel svým jednáním porušil povinnost, kterou má podle právního řádu České republiky i mimo území České republiky,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

b) pachatel spáchal přestupek proti majetku nebo proti občanskému soužití, pokud takové jednání nebylo projednáno v cizině.

18. Z uvedených ustanovení § 3 přestupkového zákona vyplývá, že správní orgány České republiky jsou oprávněny jako přestupek podle českého práva posoudit a projednat i jednání českého státního občana v zahraničí, jako je tomu v případě žalobce. Pokud tedy mají správní orgány za to, že prokázané jednání českého státního občana naplňuje některou ze skutkových podstat přestupku podle zákona o některých přestupcích, mohou provést i řízení o přestupku podle přestupkového zákona, jako tomu bylo v případě žalobce. Jiná situace by nastala, pokud by bylo v řízení prokázáno, že jednání, které je žalobci kladeno za vinu již bylo projednáno v cizině.
19. Vzhledem k tomu, že řízení o přestupku není řízením zahajovaným na žádost, nelze použít judikaturu správního soudů k řízení o žádosti, kde je účastník řízení povinen vyvíjet procesní aktivitu, pokud má být v řízení úspěšný. Naopak řízení o přestupku je řízením zahajovaným z úřední povinnosti, které je ovládáno vyšetřovací zásadou, dle které postupuje správní orgán z vlastní iniciativy ke zjištění skutkového stavu o němž nejsou důvodné pochybnosti, za tím účelem provádí dokazování. Vyšetřovací zásada ukládá správnímu orgánu činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní pasivity účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132). Správní orgán tak má v řízení povinnost opatřovat z úřední povinnosti podklady pro rozhodnutí, zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu). Na řízení o odvolání v přestupkových věcech nedopadá koncentrace řízení, neboť podle § 97 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, obviněný může v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení uvádět nové skutečnosti nebo důkazy. Zároveň však platí, že i ohledně těchto důkazů je správní orgán oprávněn rozhodnout, že navržený důkaz neprovede, a v takovém případě je povinen v rozhodnutí odůvodnit, proč k provedení navrženého důkazu nepřistoupil.
20. V daném případě soud doplnil dokazování o rozhodnutí německého Státního zastupitelství Deggendorf, z něhož vyplývá, že se v tomto případě německé státní zastupitelství zabývalo jiným skutkem, a to jak co do jednání, tak ve vztahu k času, kdy měl být skutek spáchán. Jestliže tedy žalobce opakovaně tvrdí, že předmětný skutek byl již německými orgány projednán, nic tomu nenasvědčuje a soud má za to, že v přestupkovém řízení ve spojení s doplněním dokazování před soudem, byl skutkový stav zjištěn dostatečně. Respektive žalobci se nepodařilo zpochybnit závěr učiněný již magistrátem, že jednání, které bylo předmětem správního řízení nebylo německými orgány projednáváno. Magistrát k tomu opatřil i překlady žalobcem předložené dokumentace, nicméně ta tvrzení žalobce nepodporovala. Lze tedy učinit závěr, že magistrát i žalovaný byli k řízení příslušní.
21. Další procesní námitkou, kterou se soud zabýval byla námitka nepřezkoumatelnosti, neboť žalobou napadené rozhodnutí je zmatečné a nepřehledné. Soud konstatuje, že nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti žalobou napadeného rozhodnutí neshledal. Žalovaný zcela zřejmě vyslovil důvody, na kterých své závěry v žalobou napadeném rozhodnutí založil. Žalovaný zaujal stanovisko, že vyjádření v emailu žalobce překročilo uznávané meze pravidel slušnosti a vzájemného respektu s tím, že sám žalobce se k činu doznal. Žalobce bez zákonného oprávnění či zmocnění dle žalobce rozšiřoval citlivé

informace o panu Janu Faitovi, s čímž Jan Fait nedal souhlas. Soud uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.

22. Soud dále k procesním námitkám konstatuje, že v daném případě je předmětem soudního přezkumu toliko jeden zbývající skutek kvalifikovaný jako přestupek a není zřejmé, jak vedení společného řízení podle § 140 správního řádu mělo zasáhnout práva žalobce. Žalobce totiž v žalobě uvádí, že byly v důsledku vedení společného řízení zasílány panu F. i dokumenty s citlivými údaji ostatních účastníků. To dle soudu může být pravda, nicméně je nutné, aby se ochrany svých práv před správním soudem domáhaly osoby, jejichž práva byla zasažena. Žalobce tak vystupuje na ochranu cizích práv, ačkoliv mu toto právo nepřísluší, a proto je námitka proti vedení společného řízení nedůvodná.
23. Žalobce dále namítl možnou podjatost správních orgánů, avšak námitku podjatosti ve správním řízení neuplatnil a v soudním řízení neuvádí žádné skutečnosti, které by mohly zakládat podjatost úředních osob. Tato námitka je tedy nedůvodná.
24. K vlastnímu posouzení jednání žalobce jako přestupku soud odkazuje na § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích dle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jinému ublíží na cti tím, že ho zesměšní nebo ho jiným způsobem hrubě urazí.
25. V důvodové zprávě k citovanému ustanovení [které nahradilo předchozí § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, účinný do 30. 6. 2017] je uvedeno: „*V souvislosti s požadavky praxe dochází k úpravě formulace skutkové podstaty ublížení na cti způsobeného zesměšněním nebo jinou hrubou urážkou. Za nactiutrhání totiž i dle současné úpravy nelze považovat zcela bagatelní jednání, která nedosahují potřebné intenzity (například výrok pronesený na veřejnosti typu „hošánku“). Avšak v současné době dochází v praxi k projednávání i takových jednání, která z objektivního hlediska nedosahují ani minimální míry společenské škodlivosti a nemají zásadní dopad do osobní sféry osoby, vůči níž určitý výrok směřuje. Projednávání takovýchto zjevně bagatelních jednání přispívá ke zvyšování administrativní zátěže správních orgánů. Dle ustálené judikatury je pojmovým znakem přestupku nactiutrhání skutečnost, že se jedná o výrok urážlivý nebo zesměšňující a dále povědomost pachatele o tom, že se v dané situaci a v dané skupině obyvatel jedná o výrok hanlivý. Musí však jít o výrok, který překračuje svou intenzitou pouhou nevhodnost, výrok dehonestující a hrubě urážlivý z objektivního hlediska (dle obecného názoru a přesvědčení jej lze označit za intenzivnější než výrok nevhodný).*“
26. Soud dále uvádí, že pojem hrubé urážky je soudní praxí vykládán jako zvláště urážející útok na čest, pověst a vážnost napadeného. Pouhá urážka se logicky od urážky hrubé liší v míře své intenzity. Může být spáchána verbálně (ústně, písemně) i nonverbálně. Ačkoliv se bude v typových případech jednat o použití nejružnějších vulgarismů či hanlivých označení, nelze vyloučit ani hrubou urážku spočívající v neslušném vyjádření o vlastnostech, povaze či jednání dotčené osoby, pakliže dosahuje zákonem předvídané intenzity (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005, č.j. 3 Ads 57/2003-79). Při posuzování jednotlivých případů navíc musí mít správní a soudní orgány na paměti, že ne každý subjektivně pocítovaný urážlivý výrok lze považovat za jednání naplňující znaky přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Hrubé jednání je tedy takové jednání, které „*narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je třeba proto důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné, např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 31. 3. 2010, č.j. 2 As 84/2009-64). Kromě toho nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

opomenout, že postihování jednotlivce za pronesené výroky je zásahem do svobody projevu garantované v čl. 17 Listiny základních práv a svobod, pročez je nezbytné přistupovat k jejímu omezování, popř. postihování konkrétních pronesených výroků, zdrženlivým způsobem, a to typicky za účelem ochrany kolidujících základních práv jiné fyzické osoby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2016, č.j. 10 As 49/2015-34).

27. V daném případě rozeslání inkriminovaného emailu žalobce nepopírá, pouze namítá nesprávné právní posouzení s tím, že jeho jednání nemělo být posouzeno jako přestupek.
28. Magistrát založil své právní posouzení na tom, že opakované použití označení J. F. jako psychopata je dehonestující a dále, že tvrzení, že J. F. „*absolvoval měsíční pobyt ve cvokhausu – na uzavřené psychiatrii v Plzni, kam evidentně patří natrvalo*“, je citlivou informací jejíž veřejné šíření J. F. poškozovalo. Žalovaný pak dále rozhojnil argumentaci právě k uvedené citlivé informaci.
29. Soud ve smyslu ustálené judikatury posuzuje řízení před magistrátem a žalovaným jako jeden celek a tedy má za to, že argumentaci ve vztahu k použití označení psychopat žalovaný aproboval. Soud sdílí s ohledem na obsah emailu, který je vůči J. F. velmi útočný, závěr, že opakované označení „psychopat“ je hanlivé a vybočuje z mezí slušnosti a lze ho označit jako hrubě urážlivé. Byť lze namítnout, že se jedná o (zastaralou) psychiatrickou diagnózu, v současnosti je význam tohoto slova považován za hanlivý, podobně jako třeba výraz „debil“, který má rovněž svoji odbornou reflexi.
30. Soud se však neztotožňuje na základě správními orgány zjištěného skutkového stavu s tím, že pouhé šíření pravdivých osobních informací nevhodnou formou, a to konkrétně o pobytu J. F. na psychiatrii je samo o sobě hrubě urážlivé. V daném případě nebylo použito hrubých urážek, ale jedná se o konstatování a hodnocení žalobce (byť emocionálně zabarvené). Konstatování se vztahuje ke skutečnostem, které o sobě J. F. sdílel s jinými osobami, přičemž tvrzení žalobce o pravdivosti informací nebylo ve správním řízení nijak vyvráceno. V daném případě je takového sdělování citlivých informací žalobcem netaktní, neslušné, ale jen těžko může hrubě urážet či zesměšňovat J. F. Pobyt na psychiatrii není sám o sobě nic zesměšňujícího a to, že tam dle žalobce J. F. patří natrvalo, je hodnotící výrok, na který se vztahují kautely svobody projevu. Šíření citlivých osobních informací samozřejmě nevylučuje porušení jiných práv J. F., zejména na ochranu osobnosti a soukromí dle soukromoprávních předpisů, nicméně nenaplnuje skutkovou podstatu přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona.
31. Za tohoto právního stavu tedy neobstojí celý popis skutkové podstaty přestupku v rozsahu tvrzení, že J. F. „*absolvoval měsíční pobyt ve cvokhausu – na uzavřené psychiatrii v Plzni, kam evidentně patří natrvalo*“, neboť tím nebyla naplněna skutková podstata přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, naopak skutková podstata přestupku byla naplněna opakovaným použitím označení „psychopat“. Soud však podle s. ř. s. nemůže změnit žalobou napadené rozhodnutí, ale může ho toliko zrušit.
32. Z těchto důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného výrokem I. rozsudku částečně zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že zjištěnou nezákonnost lze napravit v odvolacím řízení, nezrušil soud podle § 78 odst. 3 i rozhodnutí magistrátu. V rámci dalšího řízení žalovaný při vázanosti právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku podle § 78 odst. 5 s. ř. s. ve věci znovu rozhodne s přihlédnutím ke

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

změně popisu skutku. Podle § 78 odst. 6 s. ř. s. zahrne žalovaný v dalším řízení dokazování provedené soudem mezi podklady rozhodnutí.

33. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 18 965,96 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 6 200 Kč za 2 úkony právní služby zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31. 12. 2024 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč za 2 s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 uvedené vyhlášky, a dále z částky 4 620 Kč za 1 úkon právní služby zástupce žalobce [účast u jednání - § 11 odst. 1 písm. g)] podle § 9 odst. 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 1. 1. 2025, dále z částky 450 Kč za s tím související režijní paušál podle § 13 odst. 4 uvedené vyhlášky, dále se částka skládá z cestovného k jednání soudu a zpět ze sídla právního zástupce žalobce v Mostě ve výši 724,96 Kč (92 km, nafta 34,70 Kč/l, 7,88 Kč/km), dále z částky 600 Kč za 4x půlhodinu promeškaného času ve výši 150 Kč/půlhodina [§ 14 odst. 3 vyhlášky] a z částky 2 771 Kč, která činí 21 % DPH z uvedených částek bez soudního poplatku. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za právní úkon sepsu odvolání, neboť ten nebyl učiněn v soudním řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. května 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.